

РЕДКИ ЛИ СА СЕРОНЕГАТИВНИТЕ АВТОИМУННИ ЗАБОЛЯВАНИЯ

Марта Петрова Балева

ДКЦ „Александровска“ – София

Антителата насочени срещу различни интрацелуларни и екстрацелуларни антигени са едни от най-важните критерии за поставяне на диагнозата „автоимунна болест“. Те са и част както за определяне на активността на имунния процес така и на ефекта от приложеното лечение. Някои от тях имат дълга история и вече са добре изучени, напр. антителата срещу нуклеарни антигени (ANA), ревматоидния фактор (RF), анти-цитоплазмените антитела (ANCA), анти-микрозомалните антитела и пр., други все още са в процес на проучване (високи серумни IgG4-при автоимунен панкреатит), или са току що открити – напр. някои от подтиповете на антинуклеарните антитела. Честотата на автоантителата при различните автоимунни болести е различна и до голяма степен зависи от чувствителността на метода на изследване, фазата на заболяването и приложеното лечение. Има пациенти при които въпреки наличието на характерните за автоимунната болест критерии, в серума не се установяват антитела. Тези случаи се отнасят към т.нар. „серонегативни автоимунни заболявания“ – напр. серонегативен ревматоиден артрит, серонегативен лупус, серонегативен антифосфолипиден синдром и пр. Цел на настоящото съобщение е да се представят данните за честотата и характеристиката на някои серонегативни автоимунни заболявания.

Адрес за кореспонденция: проф. д-р Марта Балева, дмн, ДКЦ „Александровска-София“, тел. 0889 232474; e-mail:marta.baleva@gmail.com